

Hr. Erhvervsminister Simon Kollerup

Erhvervsministeriet

Vedr. L 181 og tidligere.

"Det sku' vær' så godt, og så' det faktisk skidt"

Man kommer uvilkårligt til at tænke på netop denne linie i det gamle teaterstykke om Larsen. Nu er der ganske vidst ikke meget i den nuværende alvorlige samfundsmæssige situation, der er godt, men intentionen om hjælp fra Erhvervsministeren er dog et lille lyspunkt

Men det bliver desværre hurtigt skidt, for nu er det 2 gange lykkedes dig, at foreslå en ordning, som for nogle rejseudbydere gør mere skade end gavn. Som den samlede branche er lodret imod. Det gælder både L145 og nuværende L181.

Skulle det ikke være en hjælp, kære Simon Kollerup og ikke en klods om benet, som om situationen ikke er alvorlig nok for alle. Med det gentagne krav om kollektive hæftelse giver det for dem, som ikke vil eller ikke kan bruge lånemuligheden en ukendt gældsstiftelse.

Jeg har tidligere skrevet til dig, men endnu ikke fået svar på det helt essentielle spørgsmål. Jeg bliver derfor nødt til at gentage og ser frem til et svar overfor Erhvervsudvalget inden L181 bliver færdigbehandlet.

1. Kan man lovligt pålægge enkelte rejseudbydere en kollektiv tilbagebetalingspligt på et ekstraordinært lån, som de ikke har ønsket eller ikke gør brug af.

Der har nu været 2 muligheder for at lave en låneordningen på kendte og rimelige betingelser, nemlig at de der låner, også må betale tilbage. Desværre har du ikke, som i så mange andre situationer, f.eks. kulturlivet, været i stand til at yde et egentligt tilskud til branchen.

Det tyder på, at Erhvervsministeriet ikke er helt klar over, hvor alvorlig situationen er i rejsebranchen. Ikke alene mangler man omsætning, og hvornår kommer den mon? P.g.a. den meget favorable brugerbeskyttelse i enhver situation, skal rejseudbyderne også tilbagebetale aflyste rejser. D.v.s at før man kan se positive tal på bundlinien, skal man afdrage den gæld der er opstået, som følge af de aflyste rejser. Sådanne afdrag klares jo ikke blot ved likviditet, det kræver en omsætning og et overskud. Ud over lysten til rejse skal komme tilbage hos kunderne, kræver det at restriktionerne (Udenrigsministeriets vejledninger, grænselukninger m.m.) ophæves, men også at

flytrafikken genoptages. De seneste udmeldinger fra nordiske flyselskaber tyder ikke på det bliver i indeværende år.

Hvorfor skal de rejseudbydere, som kan klare sig ved egen hjælp skubbes ud over kanten, med en ukendt gældsbyrde. For vi ved jo ikke hvor stor lånepakken bliver - om 1500 millioner er nok?

Du lægger dog i L 181 op til at kun 1/3 af lånesummen er dækket af den kollektive hæftelse - fra 14. april. Udbetalinger før den tid er dog fortsat fuldt ud under kollektiv hæftelse.

Her mangler også oplysninger om et helt essentielt spørgsmål.

2. Hvor meget er allerede udbetalt og dermed hvor meget indgår allerede i den kollektive hæftelse?
3. Ligger der latente udbetalinger fra perioden, som blot ikke er aktiveret endnu?

Det eneste rigtige og i erkendelse af at første L145 ikke var god nok er, at hele lånesummen bliver underlagt, som minimum, de nye betingelser. Men uanset du i din skriftlige fremlæggelse skriver at ændringer gennemføres efter dialog med branchen, som har ønsket en højere grad af individuel hæftelse, så er det vel på kanten af sandheden. Branchen har skriftligt allerede ved L145 tilkendegivet, at der ikke skulle være kollektiv hæftelse, det har de næppe laver om på i forbindelse med det nye lovforslag. Og hvis du lytter på vandrørene i branchen, vil du høre vildt oprør mod den bestemmelse.

Derfor er der endnu et essentielt spørgsmål.

4. Hvorfor skal netop denne (og kun denne) branche pålægges et kollektivt ansvar og hvor kan der ikke ydes direkte tilskud?

Siden L145 blev vedtaget har rejseudbyderne fået flere bemærkelsesværdige udmeldinger fra rejsegarantifonden.

Den første vedr. evt. forsikringer, der kunne dække disse aflysningssituationer. Meldingen fra Rejsegarantifonden er at lånemuligheden går forud for evt. afbestillingsforsikringer. En kontroversiel og underlig udmelding, som kun pålægger rejseudbyderen større udgifter.

Den anden omkring hvad der kan lånes til. Oprindeligt hed det sig, at det man havde refunderet til kunden var omfattet af låneordningen. Måske gik det lidt stærkt med at få brugt garantitilsagnet. Det blev i hvert fald pludselig ændret ved en bekendtgørelse og et brev fra rejsegarantifonden d. 21. april, som oplyste, at det var trådt i kraft kl.17.33 samme dag og alle ansøgninger, der var indsendt og færdigbehandlet før det tidspunkt fik det fulde beløb, medens indsendte, men ubehandlede

ansøgninger, blev returneret og skulle indsendes på ny efter nye retningslinier. De ville være, at man kun fik refusion og lånemulighed for faktiske tab, d.v.s. dokumentere hvilke leverandører, der ville give et tab. Udover en markant forskelsbehandling mellem allerede bevilgede lånetræk og fremtidige lånetræk, medfører den nye ordning en væsentlig større revisorudgift pr. rejse, for at kunne dokumentere.

Det viser sig tydeligt i en netop udsendt vejledning fra Rejsegarantifonden. Bureaudet har ikke trange kår, må man sige.

Desværre er der flere problemer i branchen. Indtil videre er vi blevet præsenteret for en 6-årig tilbagebetalingsplan. Du skylder os et svar på, hvordan dine "flere år" som du nævnte ved behandlingen af L145, kan blive til 6 år hos Rejsegarantifonden. En tilbagebetalingsevne, som i høj grad er betinget af branchens kommende indtjening. Der er opstillet forskellige scenarier alt efter hvordan omsætningen vender tilbage til branchen. Jo mindre omsætning jo større bidrag i kr. Lyder det virkelig som en rimelig betalingsevne, hvis man bare har lidt økonomisk indsigt. Alt andet lige, må man forvente længere tilbagebetalingstid, hvis omsætning falder under det nuværende niveau.

Rejsegarantifonden må kende branchens samlede omsætning og overskudsgrad og der fra kan man rimelig let beregne, hvor lang tid man med rimelighed må forvente en tilbagebetaling må vare, hvis der også bare skal være lidt overskud i branchen.

Det særlige kuriosum ved den kollektive tilbagebetalingsform er også, at den rejseudbyder, som ikke bruger ordningen ikke kender sin gæld. For det første afhænger den af hvor stort den kollektive lånesum bliver, men for det andet afhænger den af hvorledes omsætningsudviklingen er i ens eget bureau i forhold til andres. Bliver ens eget omsætningsfald større end andres kommer man til at betale mindre, men bliver faldet mindre end andres, kommer man til at betale mere. Og hvad sker der med de konkurrencer, der måtte komme inden alt er tilbagebetalt. Hæfter de tilbageværende også for tilbageværende gæld.

Derfor må jeg stille følgende essentielle spørgsmål.

5. Er det rimeligt at et bureau ikke kan opgøre sin gæld og dermed kende de løbende indbetalinger?
6. Er det en rimelig måde at drive virksomhed på oveni alle andre usikkerheder?
7. Er det rimeligt, at rejseudbyderne skal leve i uvished over restgælden indtil den sidste krone er betalt i det generøse lånetilbud?

Udover ovenstående problemstillinger giver L181, så vidt jeg kan bedømme, yderligere bemyndigelser både til erhvervsministeren og rejsegarantifonden. Ligesom rejsebranchen har været fravalgt med indflydelse på de indtil nu fremsatte love, ser det ud til

at rejsebranchen også i fremtiden bliver fravalgt ved diverse udmøntninger som alene kan styres af Erhvervsministeren og Rejsegarantifonden via bemyndigelser.

Derfor endnu et essentielt spørgsmål.

8. Hvornår får rejsebranchen mulighed for at være med ved bordet, når meget væsentlige ændringer for branchens vilkår skal gennemføres?

Vi er vandt til at der skal udbetales til kunder i enkeltstående ekstraordinære situationer, men denne situation er så altomfattende ekstraordinær, at der burde kunne tænkes nye tanker og ikke blot trykkes på autopiloten. Hvorfor har man eksempelvis ikke søgt at løse likviditetskrisen ved en voucherordning, som et delelement.

Og som en sidste og højaktuel oplysning drøfter flere større EU-lande, at fratage flypassager deres rettigheder. EU-Kommissionen overvejer at fremsætte et forslag om dette. I en force majeure situation som den vi befinder os i, kunne det måske være en overvejelse værd, om de nuværende forbrugerrettigheder altid skal være gældende eller om forbrugeren selv skal bære en risiko, så det ikke tvinger en hel branche i knæ.

Situationens alvor kalder på lydhørhed også fra den branche, som pt. må siges at være helt i knæ.

Med venlig hilsen

Steen Mejlgård

Cc: Folketingets Erhvervsudvalg